

Dommerens medvirken i børneværnsager, der efter gældende ret skal finde sted ved beslutning om et barns anbringelse uden for hjemmet, hvor denne kan finde sted uden forældrenes tilslutning, foreslås udvidet til også at omfatte de tilfælde, hvor der er spørgsmål om at bestemme, at et barn ikke uden samtykke fra udvalget må fjernes fra et plejehjem, når barnets forældre ønsker barnet flyttet fra plejehjemmet til deres eget hjem, samt tilfælde af afslag på et andragende om hjemgivelse, i sidstnævnte tilfælde dog kun, når der fremsættes begæring herom af børneværnsudvalget.

For at sikre dommerens indflydelse foreslås det, at det skal tilføres børneværnsprotokollen, såfremt dommerens synspunkter afviger fra udvalgets, medens det ikke kan anses for nødvendigt, at han — som nu — leder udvalgets undersøgelser, med mindre han anmodes derom; det må anses for tilstrækkeligt, at han får pligt til at påse, at de fornødne undersøgelser er foretaget. Den hidtidige ordning, hvorefter dommeren ikke har stemmeret, foreslås bevaret.

Den hidtidige regel om, at dommeren bør være retskredsens underrettsdommer, foreslås bevaret, idet det dog ikke kan anses for nødvendigt, at det skal være dommeren i borgerlige sager. Hvor der er flere underrettsdommere i en retskreds, må socialministeren efter forhandling med justitsministeren afgøre, hvem der skal påtage sig den heromhandlede opgave. Det bør dog altid være en dommer, der varetager dette hverv; den hidtidige regel om adgang til at beskikke en kommunal embedsmand foreslås derfor ophævet.

For at muliggøre en grundigere behandling af sagerne i *København*, hvis særordning, der blev indført ved værgerådsloven af 1922 og videre udbygget ved forsorgsloven, i det store og hele har virket tilfredsstillende, foreslås det, at der beskikkes en stedfortræder for næstformanden for børneværnsnævnet, samt at der åbnes adgang til at forhøje antallet af de af borgerrepræsentationen valgte medlemmer, der sammen med formanden og næstformanden og efter forslaget dennes stedfortræder danner forretningsudvalget, fra 6 til 8. Man vil herved opnå at få mulighed for at afholde flere møder, idet der i hvert møde normalt mindst skal deltage formanden eller næstformanden eller dennes stedfortræder, 2 af forretningsudvalgets øvrige medlemmer samt 2 kredsværger, d. v. s. i alt 5 medlemmer, der svarer til det foreslåede mindsteantal af medlemmer i børneværnsudvalgene.

Dette antal skal være til stede, for så vidt sagen drejer sig om anbringelse af et barn uden for hjemmet mod forældrenes vilje, og det må som hidtil

kræves, at $\frac{2}{3}$ af de tilstedeværende skal stemme for en sådan beslutning. Det samme gælder sager vedrørende forbud mod et barns flytning fra et plejehjem til forældrenes eller en af disses hjem.

For at nævnet i øvrigt kan være beslutningsdygtigt, må mindst 3 medlemmer af forretningsudvalget, herunder enten formanden, næstformanden eller dennes stedfortræder, samt en af kredsværgerne være til stede, d. v. s. i alt 4 medlemmer.

Af hensyn til betydningen af, at der anvendes sagkyndig bistand på specielle områder, foreslås det, at der til de nødvendige undersøgelser, herunder besøg i hjemmet og samtaler med barnet eller den unge og forældrene, så vidt muligt benyttes personer, der har en uddannelse, der gør dem særligt egnede til at foretage undersøgelserne. Der er her ved bl. a. tænkt på socialrådgivere, uddannet på Den sociale Skole. Det foreslås endvidere, at børneværnsudvalget normalt skal tilkalde vedkommende lærer til at udtale sig for udvalget, når barnet er skolesøgende eller udskrevet fra skolen for kortere tid siden. En sådan tilkaldelse bør dog i almindelighed ske på sagens forberedende stadium og ikke i det møde, hvortil forældrene tilsiges.

Endelig foreslås det, at det udtrykkelig fastslås i loven, at børneværnsudvalget, hvor det skønnes nødvendigt, bør søge bistand til psykiatrisk, psykologisk eller pædagogisk undersøgelse af barnet og eventuelt på grundlag af undersøgelsen iværksætte en behandling af barnet. I tilfælde af, at barnet lider af udprægede sjælelige mangler eller har udvist alvorlige tilpasningsvanskeligheder, bør udvalget være forpligtet til at søge den fornødne sagskundskab. Udgifterne til de nævnte undersøgelser og behandlinger foreslås afholdt som børneværnsudgift.

Da det for et børneværnsudvalgs medlemmer dels kan være vanskeligt at afgøre, hvorvidt en sagkyndig undersøgelse i det enkelte tilfælde må anses for nødvendig, dels kan være vanskeligt at vurdere den foretagne undersøgelse, foreslås det at pålægge den stedlige embedslæge, der i kraft af sin uddannelse må anses for egnet hertil, og som i øvrigt i kraft af sit embede har et samarbejde med kommunalbestyrelsen, at yde udvalget vejledning i så henseende. Det bør dog overlades til udvalget selv, hvornår det ønsker embedslægens bistand til den lægelige bedømmelse af sagen, men fremsætter udvalget anmodning herom, skal embedslægen have pligt til at deltage i udvalgets møder. Embedslægen bør på samme måde som dommeren deltage i møderne uden stemmeret. For at sikre, at embeds-